

L É P C S Ó K

XVII. évfolyam 7. 8. szám

2017. július 2.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

A tartalomból: A szeretet hagyatéka

„Minden forrásom belőled fakad”

Anna anyja lesz!

Keresztény Horoszkóp

Szülőknek gyerekekről

Szentmise szándékok július hónapban

1.
2. +Kerekes István, +Erzsébet leánya és összes +Hozzá tartozó (8.00)
..... (11.00)
Gróf Lászlóné +Csernák Mária 5. évf. (19.00)
3.
4. +Szülők és összes +Hozzá tartozó
5.
6. +Fogd József, neje +Paulovics Mária, vejük +László, a Fogd és Paulovics +szülők
7.
8. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
9. +Zólyomi Jánosné, férje +János, +Testvérek és +Nagyszülők (8.00)
..... (11.00)
+Brassói Teréz, +Testvére, +Szülők és +Nagyszülők (19.00)
10.
11.
12. +Turai Károly
13. +Toldi Ferenc 24. évf., +Szülei +Nagyszülei és összes +Hozzá tartozó
14.
15. *Nemzetiségi szentmise*
16. +Sárvári István, +Neje, és a Sárvári család összes +tagja (8.00)
..... (11.00)
+Kuti Imre, neje +Bauer Mária, +Ica és összes +Hozzá tartozó (19.00)
17.
- 18-19.
20. +Hornyik Pál 20. évf., +Szülei és összes +Hozzá tartozó
21. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
22. Hálából a kapott kegyelmekért
23. Gróf Mihályné +Brancs Anna 7. évf., és férje +Gróf Mihály (8.00)
Hálából születésnapon (11.00)
+Zsiák József és +Szülei (19.00)
- 24-26.
27. +Huszka Mihály, neje +Tanács Ilona, +3 Gyermeük és +Nagyszülők
28. Hálából a kapott kegyelmekért
29.
30. *Az egyházközség júliusban +Hívei* (8.00)
..... (11.00)
+Orosz Erzsébet és férje +Lakatos Mihály (19.00)
31. Hálából 35. házassági évfordulón

Gondolatébresztő...**A szeretet hagyatéka**

Fiatal korában Al tehetséges keramikusművész volt, nős, két gyermek apja. Egy éjszaka a nagyobbik fiának hirtelen rettenetesen fájni kezdett a hasa. A szülők nem vették komolyan a dolgot, közönséges gyomorrontásnak vélték. Valójában azonban vakbélgyulladás okozta a bajt, és a gyerek nem érte meg a reggelt. Al tudta, hogy megelőzhető volna a fiú halálát, ha képes felmérni a helyzet súlyosságát, s a szörnyű lelkiismeretfurdalás teljesen búskomorrá tette. Ráadásul rövidesen elhagyta a felesége, egyedül maradt hatéves kisebbik fiával. A kettős csapás fájdalommal több volt, mint amit el tudott viselni, s az ivásban keresett vigaszt. Lassanként az alkohol rabja lett. Ahogy elhatalmasodott rajta a szenvedély, elveszítette mindenét otthonát, nyaralóját, műgyűjteményét, végül nem maradt semmije. Magányosan halt meg egy San Franciscó-i motelszobában. Amikor haláláról értesültem, egyáltalán nem rázott meg. Azt éreztem, amit a világ érez azok iránt, akik ilyen értelmetlen életet élnek. Micsoda kudarcc! Micsoda hiába elvesztegetett élet! Ahogy telt az idő, kezdtem átértékelni első szigorú ítéletemet.

Megismertem ugyanis Al immár felnőtt fiát. Érné az egyik leggyengédebb, legfigyelmesebb, legszeretetreméltóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Megfigyeltem, hogy bánik a gyerekeivel, és tapasztalhattam a kapcsolatukból áradó szeretetet. Tudtam, hogy ezt a jóságot és törődést kapnia kellett valahonnét. Az apjáról nem nagyon beszélt. Nem sokat lehet felhozni egy alkoholista védelmére.

Egyszer aztán összeszedtem a bátorságomat. -Valamit sehogy sem értek. Tudtommal, végeredményben egyedül az apád nevelt fel. Hogy a csudába volt képes ilyen különleges egyéniséget faragni belőled?

Érné elgondolkozott. - Amennyire csak vissza tudok emlékezni, kicsi koromtól fogva egészen addig, míg tizennyolc évesen el nem költöztem otthonról, apa minden este bejött a szobámba, megcsókolt, és azt mondta: „Szeretlek, kisfiam.”

Könnybe lábadt a szemem.

Milyen ostoba voltam, hogy elfecsérelnék hittem Al életét! Igaz, anyagi javak nem maradtak utána, de szerető édes-apa volt, s hátrahagyta az egyik legjobb, legtisztább szívű embert, akit valaha ismertem.

(Bobbie Gee)

András atyát köszöntötték hívei 80. születésnapja alkalmából

„Minden forrásom belőled fakad”

(Zsolt 87,7)

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus

2020. szeptember 13-20-ig,

Budapesten kerül megrendezésre.

A nagy esemény alkalom a missziós és lelkipásztori megújulásra hazánk minden egyházmegyéjében, a szerzetes közösségekben, a lelkiségi mozgalmakban, sőt határainkon túl egész régióinkban és szerte a világon.

Pünkösöd után megkezdődött a lelkipásztori előkészítés.

Egyházmegyei felelősök irányítják a munkát. Missziós megbízottak fognak felkeresni számos plébániát, hogy a helyi közösségek is bekapcsolódjanak ebbe a folyamatba.

A plébánosok vezetésével a missziós megbízottak elősegíthetik közösségeinkben az Oltáriszentség tiszteletének, a szentmise ünneplésének és a szentségimádás végzésének megújulását.

Az Eucharisztikus Világkongresszus előkészítésében újabban nagy szerepe van egy-egy szimbolikus tárgy országjárásának. Ilyen kiváló jelkép a 2007-es budapesti Városmisszió keresztje, amely a magyar szentek ereklýeit tartalmazza.

Amikor majd ez a kereszt országjárásra indul, megérkezését az egyes városokban lelkipásztori programok fogják kísélni. De már addig is sokat tehetünk ezért a megújulásért. Úrnapjától fogva közös imádságot mondunk a Kongresszus sikeréért, minden vasárnapi szentmise végén, a záró könyörgés után, de az áldás előtt, ösztől pedig minden hittanóra végén is, a következő imádságot:

Mennyei Atyánk, minden élet forrása!

**Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó
és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust felismerjük
és egyre jobban szeressük!**

**Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk
és békességünk.**

**Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömet elvigyük
minden emberhez!**

**Add, hogy a készület ideje és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk,
Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon! Ámen.**

(A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körleveléből)

Jeremy Driscoll: Ez történik a misén (sorozat)

A béke rítusa

A most következő imádságban valami feltűnő történik. A pap a liturgia folyamán eddig mindig vagy a gyülekezethez, vagy az Atyaistenhez intézte szavait. Imádságát most közvetlenül Krisztushoz címezi. Ez a béke imádsága. Az imádság felidézi Urunk szavait az utolsó vacsoráról, amikor valóban ő nevezte ezzel a másik névvel testét és vérének békének. Ezt mondta: *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek”*. A szavak egy hosszú párbeszéd részei, amelynek során a halála előtti estén Jézus elmagyarázta tanítványainak küszöbön álló halála értelmét. A következő szavakkal magyarázza: *„Ez az én testem, ez az én vérem.”* Sokféle módon elmondtuk már, és újra emlékeztetni kell magunkat: az Úr tanítása nélkül, isteni segítség nélkül nem tudnánk behatolni halála misztériumába. Az ő halálában van elrejtve a mi békénk. *„Ő a mi békességünk, . . . mint békeszerző a két népet magában egyg: új emberré teremtette, és a kereszttel által mindkettőt egy testben engesztelte ki Istennel...”*. Vagy másként: *„... általa békítsen ki magával mindent... azzal, hogy kereszttjé-nek vére békességet szerzett mindenkinek”*. Ahogy az Úr testének és vérének vételére készülünk, közvetlenül hozzá fordulunk, és felidézve a békét, amelyet egykor ígért, ugyanazt kérjük tőle jelenünkben és a jövőben. Még egy másik névvel is hívjuk: egység (*„add meg teljes egységet”*).

A pap ezután köszönti a híveket a feltámadt Urunk saját szavaival. *„Az Úr békéje legyen veletek mindenkor.”* A hívek válasza: *„És a te lelkeddel.”* A pap felszólítja a népet: *„Engesztelődjétek ki szívből egymással!”* Erre a gyülekezet valamennyi tagja odafordul a körülötte állókhoz, és a feltámadt Úr köszöntését adják át egymásnak.

Ez rituális párbeszéd, nem pedig a szokásos köszöntés. Része annak, amit a rítus komoly játékanak nevezünk. Egy előre megadott mondattal - *„Béke veled”* - és egy olyan gesztussal végezzük, amely jelzi szeretetünket egymás iránt Krisztusban - régen ez visszafogott, stilizált ölelés volt. Ezzel a gyakorlatba ültetjük a kommunió újabb dimenzióját; nevezetesen hogy egy testként egyesültünk Krisztusban. Az imént együtt mondtuk Istennek: *„Mi Atyánk”*, ennek következtében most egymáshoz fordulunk, és *„testvérként”* szólítjuk meg egymást. Éppen most imádkoztuk, hogy *„bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk”*, így hát egymáshoz fordulunk az egymás közötti kiengesztelődés jelével.

Mindez erőteljes és nagy hatású kifejezése annak a szeretetnek, amelyet Krisztus testének tagjai kell, hogy megosszanak egymás között, amely annak feltétele, hogy egyesüljenek a Fővel. A kiengesztelődés és a béke jelét az áldozás rítusának egészén *belülre* helyezi. Átöleljük egymást abban a békében, amely a felajánlott áldozatból ered, ugyanakkor annak a valóságnak a jelét adjuk, amelyet a hamarosan magunkhoz veendő áldozat jelöl. Imádkoztuk: *„bocsáss meg, amint megbocsátunk”*, most pedig e szándéknak jelét is adjuk *„mindennapi kenyerünk”* vétele előtt.

Ha megfelelően végezzük ezt a rítust - nem engedve, hogy elveszítse rítus jellegét, és rövid csevegés-szünetté silányuljon, aminek itt természetesen nem lenne értelme -, akkor benne van a lehetőség, hogy akik hamarosan magukhoz veszik az Úr testét és vérének, tudatosítsák: az Úr, akit magukhoz vesznek, egy testként egyesíti önmagában a gyülekezetet.

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

10. levél - Felfüggesztve

Kedves Uramöcsém!

Bizony-bizony olyan mélységes szomorú hangulatban tértem én első kápláni estémén ágyamba. Le nem hunytam pilláimat egész éjszaka. A sok csapás tetejében még hallanom kellett, amint késő órákban a szatócshoz küldötte plébánosom a kocsisát, mert tudta, hogy az, másnap reggel a püspöki székvárosba volt utazandó bevásárlás céljából. A feljelentésemet tartalmazó levelet küldötte el neki, hogy másnap a püspöki hivatalba kézbesítse. - Reggelre kelve elvégeztem szentmisémet, és utána plébánosomnál jelentkeztem nagy alázatossággal. Parancsait kértem. Menjen a cimboráihoz a községházára! - mordult rám zordan. Nem feleltem neki semmit, csak álltam ott sápadtan és levertem. Úgy látszik, megsajnálta, mert valamivel szelídebben folytatta: Készüljön a vasárnapi prédikációjára. A nagymise előtt prédikálni fog és utána a plébániához tartozó filiára megy, ahol szintén prédikációt mond és miséznek. Holnap délelőtt a másik filián, Röcsöge-pusztán fog temetni. Csendesen meghajtottam magamat és szobámba akartam menni. A plébános úr azonban utánam kiáltott: Elküldtem a püspök úrnak a följelentést! - Egész napom rendezgetésben telt el. Délután beállított hozzám a kisbíró a jegyző hívásával. Jöjjen át a községházára, mert vár a kártyaparti. Bosszúsan üzentem neki vissza: Vegyék tudomásul, hogy kártyázni nem akarok tudni, aztán meg egyszer s mindenkorra kérem, hagyjanak nekem békét! Hallottan aztán, hogy a plébánosom a folyosón kikérdezte a kisbíróat, mi járatban merészkedett a plébániára és mit üzent a jegyzőnek a káplán úr? Úgy látszik, meg volt elégedve, mert este a vacsoránál már szóra is méltatott, érdeklődően afelől, vajon kaptam-e már kis-pap koromban püspöki intést?

A következő nap péntek volt. Szentmise után reggelizni mentem a plébániára, hogy aztán szekéren Röcsögepusztára induljak temetni. A plébánia kapujában lovas legény-nyel találkoztam. Később megtudtam, hogy a nagyklíki posta küldönce volt és sürgönyt hozott. Rosszat sejtettem és sejtelmem be is vált. Alig nyeltem le a reggeli kávémből néhány falatot, midőn plébánosom állított be hozzám. Illőképp fölálltam és üdvözöltem. Nem válaszolt, hanem diadalmas magatartással átadta a kezében lévő sürgönyt: Olvassa! - Olvastam: Felfüggesztem a káplánt az isteni tanítások alól, ügyintézésig maradjon a helyén. József püspök. Kővé meredten álltam ott. Alig hallottam plébánosom ünnepi megjegyzését: Kellett ez magának?! Ezzel sarkon fordult és ott hagyott. Mennyi ideig álltam így, nem tudom. A kocsis hangjára riadtam föl: Menjünk már temetni! Fél óránál több, hogy befogtam. A keserűség visszaadta nyugodtságotomat és öntudatomat. Menjen a plébános úrhoz, szoltam neki, ma ő megy temetni. Értetlenül nézett rám a legény. Arra ugyanis nem volt eset, hogy a filiára a plébános menjen temetni. De miután megismételtem utasításomat, elkotródott, és ment a plébánosomhoz. Fél perc múlva ajtómban állott a plébánosom: Mi az? Megtagadja az engedelmességet? Újabb följelentést küldjék a püspöknek? Hogyan, hogyan nem, de átláttam helyzetem előnyét, és kesernyően gúnyos hangon válaszoltam: miért felfüggesztetett fel? Most már dolgozzék egyedül! Úgy látszott, hogy plébánosom csak akkor ébredt a helyzet következményeire. Kimeresztett szemekkel nézett rám: Mi-i-it? Én dolgozzak? Hát maga miért van itt? Nagy bajomban merésszé váltam, és egy fokkal magasabb tónusban hetykélkedtem: Azért, hogy a sürgönynek eleget teendő, be- várjam a további püspöki utasítást. Ezzel sarkon fordultam és faképnél hagyva ámuló

plébánosomat, kimentem az utcára sétálni. Midőn láttam, hogy a főnököm el-hajtatott temetni, bementem a templomba és az Oltáriszentség előtt kisírtam magam.

Délben aztán az ebédnél újra találkoztunk. Most már én kezdtem a beszélgetést. Figyelmeztettem a plébánosomat, hogy a vasárnapi szentbeszédeket nem tarthatom meg, mert fel vagyok függesztve, semminemű tevékenységet sem fejthetek ki. Főnököm azt állította, hogy felfüggesztésem csupán a szentmisére és a szentségek kiszolgáltatására szól, a prédikációra nem. Ezt én kétségbe vontam, mire újabb bizonyítékok következtek az ebéd végéig. Délután a plébánosom a könyveket bújta. Magam is elővettem egyetlen lelkipásztori könyvemet. Vacsoránál azután mindketten könyvvel a hónunk alatt jelentünk meg. Éjfélig vitatkoztunk, de megegyezésre nem jutván hangosan kijelentettem: Én tisztetem a plébános úrbán az első plébánosomat, de a püspököm az, aki elsősorban nekem parancsol. Az ő parancsa pedig, hogy nem szolgálhatok. No, jól nézek ki! Fejezte be főnököm a vitát, és egyszóval sem mondta már, hogy újabb följelentést ír a püspöki irodába. Másnap aztán meghozta a döntést egy újabb távirat, melynek szövege ez volt: A káplán azonnal jelentkezzen a püspöki irodában, a plébánosnak engedélyt adok, hogy vasárnap kétszer misézzon. Aláírás: Kramper irodaigazgató. Tüstént a püspöki székhelyre utaztam. Remegve kopogtam Kramper kanonok, irodaigazgató ajtaján. No, jöjjön, jöjjön! Halljuk, mit csinált? - szólt hozzám barátságosan. Leültetett és bátorított, hogy mondjak el mindent részletesen. Kikérdezett arról is, hogy mit mondott plébánosom, midőn eltiltásom hírét vette. Háromszor is föl kacagott, midőn fiatal részletességgel elmondtam a történeteket. Végül pedig azzal fejezte be vallatásomat: most pedig menjünk Öméltóságához! Sokáig vártam az előszobában, mialatt az irodaigazgató úr beszámolt. Kivert a verej-ték, mire a főpásztorom elé szólítottak. Azt sem tudtam, mit csinálok. Térdet hajtottam előtte, de kézcsók helyett félelmes zavaromban keresztet vettem magamra. Ősz püspököm úgy tett, mintha mindezt észre sem venné. Leültetett és jóságos szelídséggel szólt hozzám. Elhiszem, édes fiam - mondta -, hogy ártatlan vagy és csak kellemtelen félreértések hoztak bajba. Most két hétig itt fogsz maradni, és másolómunkát végzel az irodában. Azután visszamész Nacafalvára. Ott egyelőre az lesz a teendő, hogy a plébános úr bizalmát és szeretetét megnyerjed először magad számára, utána az egész község számára. Ha ez sikerülni fog, a lelkek ügyének nagy szolgálatot tetsz, és én is örülni fogok. Azután az irodaigazgatóhoz fordult: a nacafalvai plébánost értesítse, hogy káplánját büntetésből két hétig itt fogom. Addig magában lássa el teendőit. Két hét múlva pedig újabb leiratot ír hozzá, melyben kérem, hogy ezt a fiatal embert szeretettel nevelje buzgó pappá, és örülni fogok, ha sikere lesz munkájának. Könnyes szemekkel jöttem ki főpásztoromtól. Annyit már akkor is éreztem, hogy jóságos volt hozzám. Most pedig tudom, hogy még jóságosabb volt plébánosomhoz, mert főpásztori eljárása finom és tapintatos figyelmeztetés volt.

A jövő leveléig üdvözli Uramöcsémet: *az öreg plébános*

Urunk színeváltozása - augusztus 6.

Az evangélium nagy eseményei nem csupán arra valók, hogy egy évben egyszer megünnepeljük, hanem feltárják hívő életünknek a mindennapokban elrejtett lehetőségét és kötelességeit.

Tulajdonképpen minden embernek naponta fel kellene kapaszkodnia egy ilyen magas hegyre: vagyis elmélkedve, szemlélődve eltávolodni mindentől, mindenkitől és még saját magától is. Lehet-e enélkül az eljövendő években keresztényként, de egyáltalán emberként élni?

Hiszen egyedül onnét felülről lehet mindent jól látni. A lenti feladatok, megoldhatatlannak látszó nehézségek, bonyolult helyzetek azzal nyomnak a földre, hogy nem látjuk a helyes arányokat. Mivel nyakig benne vagyunk az események, teendők, érzések sodrásában, nem láthatjuk, merre van a kiút: mi mennyit ér, és megéri-e félni tőle, kell-e egyáltalán törődni vele; mi marad meg abból, ami ma elviselhetetlennek tűnik, egy hét múlva?

De én nem akármilyen hegyre megyek fel, hanem a Tábor hegyére, amely Jézus istenségének és eljövendő szenvedésének (tehát emberségének) kinyilatkoztatása. Ide azonban csak vele és szentjeivel mehetek fel.

Ezért elmélkedés előtt a Jézus-imát mondogatom: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam! - azután elindulok a napi szentírási szakaszokat olvasva. Megmegállok, elkalandozom. Igazában az elkalandozás, az elszórakozás is része annak az útnak, amely a szemlélődéshez vezet. Hiszen nem mesterségesen keltett jámbor érzemények művirágait kell szednem az úton, hanem önmagam, valós önmagam kell összeszednem; ez pedig csak úgy lehetséges, ha szórakozottságom feltárja előttem, hol is van a szívem. S akkor azt kell megbeszélnem az Úr Jézussal. Külön velük. Ha azokkal élhetek együtt, akik valóban hisznek és állandó megtérésben élnek, jó, ha elmélkedésre egy adott helyen és időpontban jövünk össze. Ez egyrészt megóv az önbecsapástól, másrészt olyan erőterbe emel, amely testvéreim Jézus-követéséből árad ki.

Ott elváltozott előttük. Addig kell imádkozni, elmélkedni, míg egyszer csak ez az elváltozás be nem következik. Nem látomás ez, hanem annak felismerése egész egzisztenciákkal, hogy kicsoda Jézus az Atya számára és a mi számunkra.

A szemlélődés lényege, hogy amit a hitből ismerünk, azt most mint a mindenség világosságát, életünk legteljesebb és örömteli megoldását szemléljük.

Nyilvánvalóan volt olyan Tábor-hegyi élményünk, amely Szent Péteréhez és társaiéhoz hasonló. Akkor elég a visszaemlékezés. Szent Péter is ebből élt; ez a visszaemlékezés ugyanis a jelen legmélyebb valóságára nyitja föl szemünket, mert Krisztus ugyanaz tegnap és ma és mindörökké.

Így megdicsőülésének szemtanújaként, az égből jövő szózat fültanújaként, olyan emberként, akinek a Hajnalcsillag felkelt a szívében, jöhetünk le a hegyről, s térhetünk vissza napi teendőinkhez, hogy találkozassunk mindazzal, ami ránk és szeretteinkre vár itt a földön.

Barsi Balázs

Anna anya lesz!

Joakim és Anna házában sok virágzó ág van a virágvázákban. A gyümölcsös kertben pompás színekben virágoznak a fák. Anna egy kisebb szövéséknél ül, és szép vásznat sző, énekelve, az ének ritmusára mozgatva a lábát. Énekel és mosolyog... Kire? Önmagában, valamit lát bensőleg. Az ének lassú és mégis vidám, ismétlődik, mind erősebben és biztosabban, boldoggá téve Annát.

Évek óta nem hallottam a szerelmes galamb hangodat. Elismételnéd nekem ezt az éneket?

– Elismételtem volna akkor is, ha nem kérted volna. Izrael gyermekei mindig énekkel fejezték ki reményüket, örömeiket és fájdalmukat. Én is az énekre bíztam nagy örömöm kifejezését magamnak és neked. Igen, magamnak is, mert olyan nagy dolog, hogy jóllehet biztos vagyok benne, mégis, még mindig nem tűnik igaznak előttem... – És elkezd az éneket, de amikor elérkezik ehhez a ponthoz:

„Ezen az ágon van egy rózsza, egy nagyon édes alma, egy csillag...”, elkezd remegni a hangja, utána megtörik, és örvendezve felsóhajtva néz Joakimra.

Feláll, átöleli őt, és felkiált:

– Anya vagyok, kedvesem! – És férje kitért karja közé veti magát, aki átöleli boldog feleségét, szíven tartva őt.

A legtisztább és legboldogabb ölelés, amit eddig a világon láttak. Tiszta és lángoló a tisztaságában. Joakim kedvesen megrója Annát, akinek hajába már fehér szálak vegyülnek:

– És nem árultad el nekem...

– Biztos akartam lenni benne... Ilyen öreg korban... anyának tudni magamat... Nem tudtam elhinni, hogy igaz... És nem akartam, hogy aztán annál keserűbb legyen a csalódásod. December vége óta érzem, hogy méhem mélyen megújul, és amint mondom, új ágot hoz. De most ezen az ágon biztos a gyümölcs....

Látod? Ez a gyölcs már annak készül, aki jön.

– Nem ez az a len, amit októberben Jeruzsálemben vettél?

– De igen. Utána megszőttem, amíg várakoztam... és reméltem.

Reméltem, mert az utolsó napon, miközben imádkoztam a templomban, közel menve, milyen közel csak mehet egy asszony az Isten Házához, és már este volt... emlékszel, mit mondtam? „Még, még egy kicsit...!”

Nem tudtam elmenni onnan anélkül, hogy ne részesedtem volna a kegyelemben! Mert a leszálló szürkületben, a szent hely belsejéből, amelyre néztem, lelki vágyakozással, hogy elérjem a jelenlevő Isten beleegyezését, láttam kijönni egy fényt, egy nagyon gyönyörű szikrát. Fehér volt, mint a hold, jóllehet magába foglalta a föld minden fényét, ami csak található a gyöngyökben és a drágakövekben. Úgy tűnt, mintha a Függyöny egyik értékes csillaga, amely a kerubimok lába alatt volt, elszakadt volna onnan, és természetfeletti fényben ragyogott volna... Úgy tűnt, a szent Függyöny mögül maga a Dicsőség jött elő tűzként, és gyorsan hozzám jött. ...s ahogy a levegőt hasította, égi hangon énekelte: „Amit kértél, eljön hozzád.” Ezért éneklek: „Egy csillag jön hozzád.” Milyen gyermek lesz a miénk, ha úgy nyilvánul meg, mint a templom csillagának a fénye? Igazad volt, amikor új Elkána feleségének, Annának láttál engem. Hogyan hívjuk majd gyermekünket, akit oly édesen hallok énekelni méhemben, amint picinyke szíve úgy ver, mint egy kis galambé, amit a kezünkben tartunk?

– Ha fiú lesz, Sámuelnek fogjuk hívni. Ha leány, Csillagnak. Ez az a szó, amelyik megállított téged éneklésedben, hogy megadd nekem ezt az örömet, hogy atyának tudhassam magam. Ennek alakja nyilvánult meg a templom szent árnyékában.

– Csillag. A mi Csillagunk, mert, nem tudom, gondolom, gondolom, hogy leány lesz. Úgy tűnik nekem, hogy oly kedvesen simogat, ahogy csak egy nagyon kedves leány képes. Mert semmi fájdalmat nem okoz nekem. Ő hordoz engem egy kék, virágzó ösvényen, mintha szent angyalok vennének körül, és a föld már távol volna... Mindig azt hallottam az asszonyoktól, hogy a foganás és a gyermek hordozása fájdalmas, de én nem érzek fájdalmat. Erősnek, fiatalnak érzem magam, frissebbnek, mint messzi ifjúkoromban. Isten leánya, mert inkább Istené, mint a miénk az, aki kiszáradt törzsből születik, és nem okoz fájdalmat anyjának. Csak békét és áldást hoz neki, Isten gyümölcseit.

– Akkor Máriának fogjuk nevezni. A mi tengerünk Csillaga, gyöngye, boldogsága lesz. Izrael első nagy asszonyának a neve ez. De ő sose fog véteni az Úr ellen, és csak neki énekel, mert neki ajánlottuk fel, áldozatul, mielőtt még megszületett volna.

– Igen, neki ajánlottuk fel. Legyen fiú vagy leány, miután megünnepeltük a harmadik évét, átadjuk gyermekünket az Úrnak. Mi is áldozatokká leszünk vele együtt Isten dicsőségére.

(Valtorta Mária látomása, a Mária élete c. írása nyomán)

AMIT MINDEN FIÚGYEREKNEK MEG KELLENE TANÍTANI

Valljuk be őszintén, mi nők sokszor háborodunk fel, milyen udvariatlanok, kényelmesek vagy épp ápolatlanok a férfiak. (Tisztelet a kivételnek!!) Pedig a változás kulcsa a mi kezünkben van, azoknál az anyáknál, akiknek fiú gyerekük van. Ne panaszkodjunk hát, inkább figyeljük oda néhány igen fontos dologra, amit minden fiúgyereknek jó lenne megtanítani.

1. Tanítsd meg neki szavakba önteni az érzelmeit! Kisgyerekként még kiabál fájdalomában, toporzékol csalódottságában és sírásba tör ki, ha fél valamitől. A testi kifejezés jó dolog, mivel nyelvi szinten még sokáig nem kész arra, hogy a feszültségét levezesse. Szóval hagyd, hogy tombolja ki az érzelmeit, de ugyanakkor magyarázd is el neki, mit érez. Beszéljetelek róla, mások hogyan fejezik ki ezeket az érzelmeiket, hogy a későbbiekben különbséget tudjon majd tenni a csalódottság és harag, vagy épp a szomorúság és szégyenérzet között.

2. Mutass a fiadnak olyan férfiakat, akik az eszük, elszántságuk vagy a becsületük miatt lehetnek példaképek! Merthogy a külső adottságok miatt lesznek követendő példák már pelenkás kortól, abban biztos lehetsz: Pókember, Superman, Luke Skywalker, stb. De mesélj a fiadnak olyan emberekről is, akik azért szuperhősök, mert bátrak (mint a Wright fivérek), mert mernek na-gyot álmodni (mint Einstein), mert csodálatosan játszanak a szavakkal (mint Tolkien), mert kiállnak másokért (mint Martin Luther King). De ne feledkezzetek meg a hírnév nélküli hősökről sem: az ügyeletes orvosokról vagy a karitatív munkát végzőkről sem.

3. Mutass a fiadnak olyan nőket, akik az eszük, elszántságuk vagy a becsületük miatt lehetnek példaképek! Ugye mondanom sem kell: a hagyományos értelemben vett szépségideálok (Barbie és társai) automatikusan megjelennek majd a fiad életében. De mutass neki olyan nőket is, akik a belső kisugárzásuk miatt szépek, mert okosak (mint Marie Curie), mert mindig segítenek másokon (mint Teréz anya), mert útmutatást adnak az élte.

4. Légy te a fiad példaképe, mert szép, okos, elszánt és becsületes vagy! Te, az anyja vagy az első nő, az első szerelem a fiad életében. Ha azt akarod, hogy igényes legyen majd a nőkkel kapcsolatban, légy te is igényes magaddal szemben. Légy ápolat, udvarias és mosolygós – ne csak akkor, ha kilépsz a házból, de otthon is. Hiszen ők, a családod a legfontosabb közönséged!

5. Tanítsd jó modorra! Mert ettől szebb lesz az élete. És másokét is azzá teszi.

6. Tanítsd meg hinni valamiben! Mert lesz majd olyan, hogy félni fog, elkeseredett vagy mérhetetlenül szomorú lesz, összetörik a szívét vagy cserbenhagyják. És te nem leszel ott mellette. Kell, hogy legyen akkor valami, aminek a jószágában és segítő szándékában hihet: hogy tudja, nincsen egyedül, soha. Soha.

7. Mutasd meg neki, hogyan tudja levezetni a feszültségét! Adj neki egy dob, tollat és papírt, elég tágas teret, egy pár futócipőt vagy tanítsd meg elmélkedni. Vagy mindezt együtt, hogy ha már a saját útját járja, és tele lesz feszültséggel, tudjon választani, hogyan eressze ki a fáradt gőzt. Anélkül, hogy kárt tenne másban. Vagy magában.

8. Vidd el színházba, koncertre, kirándulni, mutass neki új helyeket! Mert az új helyek, új dolgok szélesítik a látókört, kinyitják az ember szívét és lelkét a más és szabálytalan dolgok elfogadására is.

9. Tanítsd meg neki, hogyan kell házimunkát végezni! De ne úgy, hogy ez nyűg, kötelesség vagy utálatos dolog legyen. Legyen olyan természetes része a mindennapi életének, mint a fogmosás. Persze, az életkorának megfelelő feladattal lásd el, de már az óvodás korúak is bevonhatók a háztartásba. Az, ha egy tizenéves fiú segít a mosásban, rendrakásban egyáltalán nem terheli meg, bele kell, hogy férjen a napjába. (Hiszen egy állandóan ügyeletben lévő anyának is belefér.) És nem utolsó sorban: hozd tudtára, hogy egy férfi, aki jól főz, nagyon imponáló a nőknek.

10. És még egy fontos dolog: hagyd, hogy az apja megmutassa neki, hogyan működik a világ. Anélkül, hogy beleszólnál, szerinted mi a helyes. Ha hagyod, hogy mély és szoros kapcsolat alakuljon ki apja és fia között, akkor (a tizenéves korszakot leszámítva) a fiú, mindig fogja tudni, kihez fordulhat tanácsért. (Forrás: Laudetur)

PÁPAI MISSZIÓS MŰVEK

*A harmadik Világ Szegényenek Szolgái Mozgalom
(Opus Christi Salvatoris Mundi) misszionáriusainak imája:*

Szűz Mária, Istennek anyja, őrizd meg bennem a gyermeki szívet kristálytisztán, mint egy forrás. Adj nekem szerény szívet, mely nem ismer szomorúságot; nagy szívet, mely megértő és gyengéd a részvétben; hű és nagylelkű szívet, mely nem felejt el a jót és nem neheztel semmi rosszért. Alakíts bennem szelíd és alázatos szívet, mely viszonzás nélkül tud szeretni és boldog, ha el tud rejtőzni egy másik szívben is Isteni Szent Fiad jelenlétében; Adj nagy és győzhetetlen szívet, mely semmi hálátlanságra sem zárul be, melyet a közömbösség sem bánt meg. Adj olyan szívet, mely szenved Jézus dicsőségéért, megsebesül tőle, és sebe csak a mennyben nyer gyógyulást.

A Szent Gyermekség Műve, vagy a Missziós Gyermek Társasága

annak a vágnak köszönheti a nevét, hogy a Gyermek Jézus oltalma alá helyezi ezt a Művet. Meg van győződve arról, hogy a gyermekek szellemi és társadalmi erőt jelenthetnek a világ igazi átalakulásában.

A Mű céljául tűzi ki, hogy *létrehozza a keresztény gyermekek olyan mozgalmát, amely kötelezettséget vállal a másik gyermek megsegítésére.* A Mű fenntartja eredeti missziós jellegét, amelybe beletartozik az a kötelezettség, hogy *leleplezze és elítélje az erőszak bármely formáját, amely miatt a gyermekek világszerte szenvednek;* továbbá gyakorlati támogatási kezdeményezésekhez járul hozzá. Ez az elkötelezettség annál hatékonyabb, minél szorosabban együttműködik a helyi egyházakkal, és a családokkal, plébániákkal és iskolákkal összhangban.

„A LÉLEK ÉL...” – ARANY JÁNOS SZÜLETÉSÉNEK 200. ÉVFORDULÓJÁRA

„Arany János és a magyar nyelv valahogy ugyanazt jelentik” – olvassuk Szerb Antal Magyar irodalomtörténetében. Kosztolányi Dezső hasonló fogalmat fogalmaz meg egyik Arany Jánosról írt esszéjében: „Ő maga a magyar nyelv”.

A 20. századi utódok közül sokan kifejezték Arany János iránt érzett tiszteletüket, ki versben, ki prózában, esszében.

Babits Mihály így indítja Arany Jánoshoz című versét: „Hunyt mesterünk! Tehozzád száll az ének”.

Kosztolányi Dezső több esszét is írt nagy elődjéről. A Látjátok feleim című végén olvassuk: „Nem ismerek az egész földgolyón nagyobb művészt Arany Jánosnál, sem az élők, sem a halottak között. Az ilyen megállapításokat általában felelőtlennek, gyermekesnek tartom. Mégis le kell most írnom, mert ezt érzem. (...) Gyakran jut eszembe Péterfy Jenő kijelentése. Mindenki, aki magyarnak született, s így akarva, nem akarva vállalja szenvedésünket, kárpótlást kap azáltal, hogy Arany Jánost eredetiben olvashatja.”

Száz évvel ezelőtt, a „százados évfordulón” pedig így hajtott fejet Kosztolányi: „A költőben minden korszak mást lát, az új nemzedékek mindig a maguk ígéit olvassák ki ugyanabból a könyvből, amit ők az asztalon hagytak. (...) Apáink más Arany Jánost olvastak, mint mi. Ővők volt az epikus, a fiatal, a nyugodt. Miénk a lírikus, az öreg, az ideges. Petőfi valaha így köszöntötte: »Toldi írójához elküldöm lelkemet...« Mi az »Őszikék« írójához küldjük el lelkünket. E szenvedő és daloló aggastyán előtt teszem le az új magyar írói nemzedék alázatos és forró hódolatát.”

Ottlik Géza írja a Prózában: „Arany Jánosnak véletlenül nincs olyan porcikája, szét-szedett szövegfoszlánya, ami ne lenne varázslat.”

Nemes Nagy Ágnes azon tűnődött az V. László elemzésekor, hogy mi az, ami annyira hat ránk Arany balladáiban. „...mert elemien hat ránk valami, ne tagadjuk, éppúgy hat a diák olvasóra, mint a 20. századdal telített fejű verscsinálóra. Nyilván nem az a romantikus vagy történelmi novella hat, ami ezeknek a balladáknak epikai része, hanem a vers szavai hatnak, mondatfűzése, képei, hangzása, hangulata, mindaz, amiben éppen a mi Arany Jánosunk olyan hatalmas mester.”

Pilinszky János így fogalmazott egy interjúban: „Azt hiszem, négyszer olvastam végig líráját, prózáját, eposzait. (...) Döbbenetes élményem, hogy ez egy óriás volt. A magyar irodalomban Arany annyira centrális jelenség szerintem, mint mondjuk Bach a világzenében. Hihetetlen ízlés, prousti érzékenység, de több sokkal nála.”

Kányádi Sándor többek között az Arany János kalapja című versével róta le tiszteletét. Utolsó versszaka így szól: „Fölpróbáltam. Nyakamig ért. / Nagy volt, szörnyen nagy és örök. / Néztem, néztem, s még tán el is mosolyodtam: / No de se baj, belenö-vök.”

SZÜZ MÁRIA MENNYBEVÉTELE (Nagyboldogasszony)

Az egész világon élő keresztények ünnepe, országunkban pedig, a Boldogságos Szűz, Nagyasszonyunk legnagyobb napja a Mária-ünnepnapok közül.

A keresztény egyház már a 11. században átvette az ősi ünnepet és hirdette Szűz Mária mennybemenetelét. Megmaradt, a legnagyobb ünnepnek, az ősi szokások keresztény tartalmat kaptak, esetünkben annál is inkább, mivel egy másik kötődő esemény szerint Szent István ezen a napon ajánlotta fel országát Boldogasszony oltalmába. A Boldogasszony mint Beata (Boldogságos), általános keresztény elem a Bibliából, és a VIII. századtól kezdve alkalmazzák Szűz Máriára. A Magnificat mondja: “Íme mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.” (Lk 1.48)

Máriának egy különös kultusza alakult ki Magyarországon. Nagyboldogasszony napját Szent István rendelkezésétől kezdve tartják számon. Ez az ünnep egybeesik a Regnum Marianummal, vagyis azzal a nappal, amikor Szent István Magyarországot felajánlotta a „Szent Szűznek”. Szent István erre a napra hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot és tartott törvénykezést. Élete végén a beteg király ezen a napon ajánlotta fel az országát Szűz Máriának, és ő maga 1038-ban e napon halt meg. A felajánlás a maga nemében páratlan a világon. A közjogban is érvényesült a magyar történelem folyamán a Regnum Marianum eszme, mely szerint Magyarország Mária országa. Ezt az örökségünket immár ezer esztendeje hordozzuk, és bármennyire voltak is a magyar népnek zivataros századai, megtörve bár, ám nem megtörten él e nemzet a hazában. Az ünnep legrégibb elnevezése azonban a dormitio (elalvás) vagy pausatio (elpihenés), azaz Mária elszenderülésének, halálának a napja volt. Szűz Mária mennybevételének dogmáját, amely szerint Jézus anyja a földi létből testben és lélekben egyenesen a mennyei boldogságba jutott, 1951-ben hirdette ki XII. Pius pápa.

Mária halálának és mennybemenetelének története kedvelt témája volt a középkori egyházi művészetnek, a kódexirodalomnak, a vallásos népkönyveknek, az epikus énekeknek. Mária segítsége ott volt öt évszázadon át pénzein, melyekre Mária képét ütötték rá, máriással fizettek. Alakja ott volt a szabadságért vívott zászlónkon. Isteni gondviselésnek tudható, hogy a magyar nemzet Európa népei között elsőként – és valóban elsőként – tartotta királynőjének, rangban mindenki felett első asszonyának, a Nagyasszonyának a Boldogságos Szűz Máriát. Ezt az örökséget kaptuk, ezt az örökséget kell hordoznunk, megbecsülnünk és továbbadnunk. Vigyáznunk kell rá, szent kötelességünk ez jövőnk érdekében az új keresztény évezred kezdetén.

Az Ünneplés Szentírási alapjai a teremtésig mennek vissza. Isten boldognak akarta az embert, azonban a bűn következtében a halál is osztályrészünk lett. “Arcod verejtékével eszed a kenyered, míg vissza nem térsz a föld porába, amelyből vétettél.” -olvassuk a Szentírásban. Máriára nem vonatkozott a halálnak ez a büntető jellege, mert Máriában nem volt bűn.

Ennek az ünnepnek a kapcsán mindenki számára irányadó a Szűzanya magatartása. A Szűzanya példája mutatja, hogy milyennek kell lennie a Krisztus követőnek, hogy milyen odaadással, lelkesedéssel és bizalommal kellene követnünk az Urat.

G y e r m e k o l d a l

Hazai földrajz

1. Mi van messzebb légvonalban Budapesttől?

- a. Természetesen Isztambul 1040 km-re légvonalban
- b. Egyértelmű, hogy Koppenhága 1020 km-re légvonalban
- c. Minden ellenvéleménnyel szemben Nizza 1005 km-re légvonalban.

2. Mekkora hazánk területe?

- a. Egyértelmű, hogy 10.000 km^2
- b. A legújabb mérések szerint 90.100 km^2
- c. Pontosan 93.011 km^2

3. Mi van messzebb Szegedtől?

- a. Balatonfüred van a legtávolabb, annál is inkább, mert Szeged az Alföldön, Bala- tonfüred pedig a Dunántúlon van, 234 km-re.
- b. Eger van a legtávolabb, csak magunk elé kell képzelni a térképet. Eger az Északi Középhegység lábánál fekszik, Szeged pedig Délen van. A távolság 237 km.
- c. Nyíregyháza van a legtávolabb. Ha képzeletben egy vonalat húzunk Szeged és Nyíregyháza között, egyértelmű, hogy a kettő közti távolság 272 km.

Megoldás: 1a; 2c; 3c

Keresztény gyerekszáj

- * Én: Huuu, de feltámadt a szél... Erre a 4 éves: Anya, Jézus is feltámadt!
- * 4,5 éves unokahúgom, amikor megtudta, hogy szentelt víz van a kis üvegben, rögtön mentünk "paposat" játszani és keresztelni a kis plüss állatokat. Mikor mindenki nevet kapott, szólt nekem csípőre tett kézzel: "Kérlek, hozz egy kis olíva olajat, meg kell kenni a homlokukat is!"
- * Unokáim "miséset" játszottak. Egyikük egy szép palástban közeledett felém, kérdeztem: Te vagy a pap bácsi? Mire ő: Dehogyan! Én a matricaosztó ministráns vagyok!
- * Egyik este egy érzékeny pillanatomban az esti puszi után mondtam a gyerekeknek: olyan jó, hogy Ti vagytok a gyerekeink, köszönöm. Nagyobb fiunk (4 éves) gondolkodik, majd pár másodperc múlva hozzáteszi: ezt Istennek köszönd, Anya!
- * Mise után cukrászdába mentünk. Az eladó hölgy nagyon el volt foglalva. A 3 éves kisfiam megszólalt: Kérünk téged, hallgass meg minket!

Keresztény Horoszkóp

- **HA** jan. 1. és dec. 31. között születél ... Akkor Isten kegyelmének jegyében születél. "Mert megjelent az Isten kegyelme minden ember üdvösségére." (Tit. 2,11)

CSILLAGKÉPED? : "Én (Jézus) vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag." (Jel. 22,16).

SZERELMED? : "Isten a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk Krisztus meghalt értünk." (Róm 5,8)

ÚTJAID? : "Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják." (Zsolt 25,10).

PÉNZED? : "Keressétek először Istennek országát és igazságát, és ezek is mind megadtnak néktek." (Mt 6,33)

JÖVŐD? : "Kezedben van sorsom." (Zsolt 31,16).

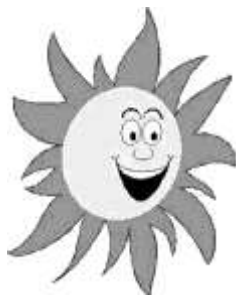
Mindez rád nézve is igaz, ha Jézusra bízod életedet, akkor már nem kell aggódva faggatnod a horoszkópot, amelyet neked állítottak fel ügyes üzletemberek.

Sok ember érzi magát napjainkban elhagyatottnak. Sokan elbizonytalanodnak, és biztos támaszt keresnek az életben. Ezt a támaszt csak Istenben lehet megtalálni, aki Jézusban Atyánk akar lenni, és gondunkat akarja viselni.

Ezt is csak magyarul lehet...

Hogy hívják?

- a 3 dimenziós szekeret?
- Térfogat.
- a tréfás kávéfőzőt?
- Mokkamester.
- az átlátszó kutyát?
- Nejlontacs.
- a német jeges macit?
- Dermesztő.
- Kombi úr feleségét?
- Kombiné.
- És a családját?
- Kombináció.
- a vallásos szuperhőst?
- Á-Men.
- az arab fogorvost?
- Blend Ahmed.
- a balga pincért?
- Éttermi fogyasztó.
- a görög kártyást?
- Namilesz Teosztasz.
- a mozigépész feleségét?
- Matiné.
- a drogos elefántot?
- Koko Jumbo.
- a görög kifőzde tulajdonost?
- Abrosz Tisztakosz.
- a japán autószerelőt?
- Cseregumi Hamaroda.
- a kövér indiánt?
- Gömbvillám.
- a bolond indiánt?
- Golyóstoll.
- a finn sífutót?
- Porho Hessinnen.
- az erős WC pucolót?
- Budi Bilder.

Szülőknek gyerekekről – óvodából, iskolába

A gyerek jövője miatt fontos az angol, kiválóan fejleszti a képességeit a zongorázás, és mozognia is kellene. Ám a sok elfoglaltság miatt egyre fáradtabb és fáultabb lesz. A témáról dr. Vekerdy Tamás pszichológus beszél.

Vekerdy Tamás: Az iskolaérettnak minősített, feladattudattal rendelkező, monotónia-tűrő, okos kis elsős sem érett az „átlag” magyar iskolára. Iskolába menni óriási megterhelés egy gyereknek.

Az első két-három év alatt érik be rá, de nagy egyéni eltéréssel! Hogyan is tudná azonnal feldolgozni azt a váltást, miszerint átjön az óvodából, ahol jól érezte magát, eleget mozgott, játszott – a szabad játék a legfejlesztőbb még a hat-hét évesnek is –, és most ül, tanul x-szer 45 percet? A gyerek figyelmének terjedelme ebben a korban 6–12 perc. Ezt a jó tanító néni tudja is, ezért óra közben beiktat egy kis mozgást, éneklést, váltogatja a tevékenységeket. Nem meglepő, ha az elsős Ferike feláll az óra közepén, odamegy az ablakhoz, és csak néz kifelé. A „Ferike, iskolában vagy!” figyelmeztetés semmit nem mond neki.

Ebben a korban a gyerek testének arányai még a fej javára tolódnak el, hiszen már felnőtt agyveleje van. Ez a leginkább oxigénigényes szerv, amely még ráadásul fejlődik. Négy-öt órát kellene üvöltöznie, rohángálnia a szabad levegőn – és az iskola mellett ehhez nem jut hozzá. Emiatt rosszalkodni kezd, lemászik a pad alá, mert ez növeli az adrenalin szintet, a pulzusszámot, a vérnyomást. Amikor kihívják és leleplezik, még vigyorog is. Azért vigyorog, mert a leleplezés izgalmaiban az agyát előntötte az oxigén, és végre jól érzi magát. Az ideális az lenne, ha eleinte két-három órát töltene egy gyerek az iskolában, délutáni lecke nélkül. De ez nem így van, ezért fáradt, túlhúzott, ideges.

- Ha viszont van olyan különórája, amit szeret, az felszabadítóan hat rá?

Vekerdy Tamás: Az iskolának kellene terepet adnia ahhoz, hogy a gyerekek a legváltozatosabb képességeiket is kibontakoztathassák. Ahol ez megoldott, az nagyszerű, de sok helyen a változatos tevékenységeket (pl. színjátszás, zenélés, éneklés, sport) kiszorítja a tananyag. Pedig már a 400 évvel ezelőtti, nagyon szigorú kálvinista, piarista, jezsuita iskolákban is rengeteg időt töltöttek iskoladrámák írásával, előadásával, volt ének- és zenekaruk, poétikai szakkörük.

- Néhány helyen – ha a szülő pénztárcája engedi – annyi a lehetőség, hogy választani is alig lehet a sport vagy a kézműves-foglalkozások közül.

Vekerdy Tamás: Az, hogy rohanok a gyerekemért, és hurcolom heti két zongorára, két angolra, plusz sportra, mert a mozgás is kell, neurotizáló – ezt alaposan megfontolnám. Persze mindig van egyéni kivétel.

- Van olyan gyerek, aki könnyörög az újabb és újabb foglalkozásokért.

Vekerdy Tamás: Akkor menjen, ha a szülő megteheti. De amikor a gyerek azt mondja, hogy most inkább otthon maradna, mert ötödik alkalommal már nem tetszik neki a karate, akkor ne jöjjünk azzal, hogy „kisfiam, kifizettem a félévet, és egyébként is te akartad, úgyhogy ezt végig kell csinálni!”. Nem kell – ebben az életkorban! Az egy más kérdés, hogy vizsgálatok is kimutatták már, a következő években öt készségre lesz majd szükség a munkaerő-piaci belépéshez. Írásra, értő olvasásra, elemi számolásra, angoltudásra és komputerkezelési ismeretekre. Az iskola ezt kellene, hogy stabilan megadja. Tehát az angol különóra – ha az iskolában nem jó a nyelvoktatás – szükséges lehet hét-nyolc éves kortól. Szerintem előbb nem. Tehát a nyelvórákat nyilván nem fogom abbahagyni akkor sem, ha ő kéri. Van néhány dolog, amihez ragaszkodnia kell a szülőknek.

- A kisfiúknak óriási igényük van a mozgásra is, amit egy fociedzés remekül biztosít.

Vekerdy Tamás: Igazán a szabad mozgásra van szükségük: fogócskázni, ipiapacsozni, bújócskázni, labdázni. Nem egyesületi versenysportra!

- Ismerek olyan edzőt, aki a korosztályokra jellemző lelki beállítottságnak megfelelően, amíg lehet, távol tartja a gyerekeket a versenyszituációktól.

Vekerdy Tamás: Sokszor sajnós még az ilyen edzőket is arra kényszerítik, hogy végül a gyerek becsusszanjon a versenysport világába. A pszichológus – akihez persze csak a problematikus esetek jutnak el – túl sok olyan 11-13 évessel találkozok, aki depri-mált, kényszeres. Ha abbahagyja a versenysportot, csoda történik, a tünetek egy csapásra elmúlnak.

- A másik, ami miatt a szülők túl sok különórát szerveznek, az, hogy nincs kedvük játszóterezni és parkban sétálgatni a gyerekekkel délután. Ezt hat-hét év játszótérezés után nem is lehet felróni nekik.

Vekerdy Tamás: Sokszor a szülőket idegesíti a gyerekük. Ez érthető is, ez a mi civilizációnk folyománya. Az anya, aki egyedül küzd egy-két-három gyerekkel, korábban nem létező fogalom volt. Mert vagy nagycsalád élt együtt, vagy hatalmas személyzet vette körül a szülőket. Dédikék és nagy-nénik vagy a szakácsnő és a lovászfő között nőttek fel a gyerekek. Mindig volt kivel játszani, és rengetegen segítettek az anyán. Az fel nem merült, hogy az anya rabszol-gaként reggeltől estig a gyerekek és a háztartás között ugráljon, csak azért, mert „miattuk van otthon”. Óceániában, ha a család-ja nem volt jelen az anyának, a törzs váltva két-két asszonyt adott mellé segítségül. Ez a mai magányos helyzet idegessé, túlterheltté teszi a szülőket.

Sokan nem vesznek igénybe segítséget akkor sem, ha megtehetnék. Ez butaság, mentálhigiénésen kötelező lenne egy állandó segítséget felvenni az anya mellé. És a jó bébiszitter nem az, aki csak a gyerekekkel foglalkozik, hanem az, aki mos, mosogat, te-reget, bevásárol, tehát megduplázza az anyát, hogy ő is pihenhessen, játszhasson a gyerekekkel. Szóval tény, hogy sokszor nem tudunk mit kezdeni a gyerekekkel, fáradtak vagyunk, de a legjobbat szeretnénk neki, és elhisszük, hogy a topmenedzser-képzést már az oviban el kell kezdeni. Nem kell! Az lesz jó topmenedzser, aki lehetett teljes értékű óvoda, szabadon játszhatott, jó mintát kapott az anyanyelv használatára, sokat meséltek neki, énekeltek vele. Aki később lehetett merengő, lusta, a növekedésbe belefáradt kamasz, akinek törvényszerűen romlik a teljesítménye. De mi úgy érezzük, hogy a saját nyugalmunk és a jobb jövő érdekében hajszolnunk kell a gyereket, ezért jönnek a különórák – szerintem kétes eredménnyel.

Náluk a fáradtság nem elpilledésben, üldögélésben nyilvánul meg, hanem túlhúzottságban, amikor már aludni sem tudnak jól.

Anno a feleségemmel – „felelőtlen” szülőként – nagyon kevés különórával próbálkoztunk a négy gyerekünknel, és utólag azokat is megbántuk.

Szent István király kalocsai ereklyetartó mellszobra

Bachruch Károly ötvös mester a mellszobrot ereklyetartó céllal készítette, hogy egykor majd, a feltehetően a mohácsi vész után Magyarországról elmenekített, és a dubrovnik-i domonkos kolostorban őrzött Szent István csontereklyének vagy annak töredékének hordozója legyen. A Szent István mellszobor készítését 1893 szeptemberében kezdte, s három év feszített ütemű munka után, 1896 áprilisában készült el vele, nem sokkal az ezredéves, millenniumi kiállítás megnyitása előtt. Szent István mellszobra nem fémöntéssel készült, hanem ezüstlemezekből „domborúkalapálva”.

Szent István ereklyetartó mellszobra három részből áll: a korona, Szent István frontális nézetű félalakja és a talapzat.

A koronát díszítő drágaköveket és igazgyöngyöket az eredeti koronán találhatóak alapján választotta ki Bachruch. A koronán elől, az alsó karimán, Krisztus képe alatt lévő zafírt két évig kerestette Európában és Indiában is. Végül az eredeti korona zafírjánál súlyban egy kicsit eltérő, kisebb drágakövet sikerült csak a koronának erre a helyére vásárolnia. Ezenkívül több kisebb zafír, számos igazgyöngy, rubin, egy amethyst és egy topáz került a koronára.

A mellszobor a milleneumi kiállításon ideiglenes kőtalapzaton állt, amelyen aranyozott ezüst felirat volt olvasható: „Szent István király, a magyarok apostola a földön, szónoklója a mennyekben.”

A szobor jelenleg is látható talapzata már Császka érsek elképzelései alapján készült, aki megvásárolta a mellszobrot a kalocsai főszékesegyház számára. A talapzat elején két mérműves mezőben Szent István életéből vett jelenetek láthatóak: Asztrik érsek átadja Szent István királynak a koronát és első királyunk koronázása. A talapzat négy sarkánál, négy fülkében imádkozó, térdeplő angyalok láthatóak. A fülkék és a mérműves mezők szélein zománcozott bogláros, rubinokkal, smaragdokkal és igazgyöngyökkel kirakott díszítmények találhatóak.

Császka György érsek a mellszobrot, a készítő Bachruch Károly elképzeléseiben osztva, mindig is szerette volna ereklyetartó funkcióval felruházni. Zichy Gyula érsek érdemének és nagy befolyásának tudja be, hogy a három értékes ereklye, *Szent István*, *Szent Imre* és *Szent Gellért csonttöredéke*, Kalocsára kerülhetett. Császka érsek 1904-ben bekövetkezett halálával a Szent István mellszobor a kalocsai főszékesegyházba került.

Szent István király tisztelete túlélte a magyar történelem viharos időszakait. Ereklyéinek tisztelete ezer év eseményein ível át, s mutat hidat számunkra a jövő felé. Szent István megmaradt relikviáit tovább hasítva, mind a mai napig adományozza szent királyunk ereklyéit az egyház, még ha az csak egy apró kis csontdarabkát jelent a valóságban. A becses relikviákat aztán szép, műves ereklyetartókba helyezik, ahogy tették azt több száz évvel ezelőtt. 1988-ban Várszegi Asztrik apát Szent István koponyacsonjtának darabkáját kapta ajándékkul a dubrovnik-i domonkosoktól. 2009-ben dr. Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek egy színarany ereklyetartót ajándékozott Robert Bezák nagyszombati érseknek, melynek közepén Szent István jobb-
jának kis csontdarabkája van.

Az ereklye külön oltárra került a dunaszerdahelyi Szent György-templomban. Szintén 2009-ben a kárpátaljai Tiszacsoma templomának juttatott egy Szent István-ereklyét – koponyacsontdarabot – Erdő Péter. 2006-ban pedig Alojz Tkáč, kassai érseknek adott a Szent István bordájának tulajdonított csontból egy darabot. Az esztergomi kincstár magyar szentektől származó ereklye-gyűjteményéből való adományt a felvidéki makranci templomban helyezték el.

2013 május 30-án különleges eseményre szólították a kalocsai Szent István templom harangjai a hívőket. Ezen a napon, Szent István ereklyéjének átvitele ünnepén Spányi Antal megyés püspök a szent király székesfehérvári koponyacsontjából leválasztott ereklyedarabot ajándékozott dr. Bábel Balázs kalocsai érseknek. Az ereklye ünnepélyes bemutatása a kalocsai egykori jezsuita, Szent István templomban koncelebrált szentmise keretében történt.

A Szent Jobb évezredes útja

A szentté avatás alkalmából Szt. László emeltette ki Szt. István maradványait a székesfehérvári sírból. Hartvik legendája szerint az exumáláskor az uralkodó jobb kézfejét épségben találták. Történelmi tény, hogy az ereklye őrzésére Szt. László megalapította a benedekrendi szentjobbi (berettyói) apátságot. A török uralom alatt a Szent Jobb Boszniába került, ahonnan keresztény kereskedők váltották meg. István kézfejét ekkor a ragúzai dominikánusok kolostorában helyezték el. Több mint kétszáz évig őrizték ezen a helyen anélkül, hogy Magyarországon tudtak volna az ereklye hollétéről. Csak Mária Terézia uralkodása idején derült fény a Szent Jobb "titkos" lelőhelyére. A királynő az ereklyét előbb Schönbrunnba, majd Budára vitette. Őrizetét udvari plébánosára: a zsigmondi prépostra, valamint az angol kisasszonyok főnökasszonyára bízta. A szent ereklye számára a magyar püspöki kar 1862-ben nemes fémekkel és kövekkel ékesített ereklyetartót készíttetett.

A Szent Jobbot a budapesti Szent István bazilikában őrzik.

„Hol vagy, István király? Téged magyar kíván! Gyászos öltözetben teelötted sírván” – énekeljük apostoli királyunk ünnepén. Tőlünk, magyaroktól talán már megszokta a világ, hogy siránkozunk, panaszkodunk – még vigadozni is csak sírva tud a magyar –, s hogy pesszimistán látjuk magunkat, a világot. Pedig annak a népnek, amelynek ilyen királya van, mint Szent István, semmi oka nem lenne a borúlátásra. Szent István két dolgot tudott nagyon jól: alapot vetni és építkezni. Sziklára, azaz Krisztusra épített országot, életet, egyházat, nemzetet. Nem csak a kőből épített templomokra volt gondja, hanem a lelkek templomát is jól meglapozta. Bár megtépázták az évszázadok és a gonoszság erői, a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. - *Igazi ünnepünk akkor lesz, ha levetjük magunkról a „gyászos öltözetet”, és felöltjük magunkra a megszentelő kegyelem köntösét. Ha vállaljuk magyarságunkat és kereszténységünket, ha nem csak elméletben fogadjuk el Jézus Krisztust és az általa kinyilatkoztatott igazságokat, hanem merjük azok szerint élni letűnket.*

Ferenc pápa a lelki békéről

– Mi a derűm forrása? Nem, nem szedek nyugtatókat! Az olaszok jó tanácsot adnak: egészséges nemtörődömségre van szükség ahhoz, hogy békében éljünk. Minden további nélkül megvallom, hogy amit most átélek, egészen új tapasztalat számomra. Buenos Airesben aggodóbb voltam, elismerem. Feszültebb és idegesebb voltam. Vagyis nem olyan voltam, mint most. Egészen különleges, mély békét tapasztalok meg azóta, hogy megválasztottak. És ez nem hagy el. Békében élek. Nem tudom megmagyarázni.

A bíborosok konklávét megelőző gyűlésein beszéltünk a Vatikán problémáiról, beszéltünk a reformokról. Mindenki reformokat szorgalmazott. A Vatikánban van korrupció. Bennem azonban béke van. Ha felmerül egy probléma, írok egy kis feljegyzést Szent Józsefnek, és odacsúsztatom a szobámban lévő szobrocskája alá. Az alvó Szent József szobra. Már egy egész ágybetéte van a cetlijeimből! Ezért jól alszom: ez Isten kegyelme. Mindig hat órát alszom. És imádkozom. A magam módján imádkozom. Nagyon szeretem a zsolozsmát, sosem hagyom el. Mindennap misézem. Rózsafüzért mondok... Amikor imádkozom, mindig a Szentírást használom. A béke pedig növekszik bennem. Nem tudom, hogy ez-e a titok... Békém az Úr ajándéka. Csak el ne vegye tőlem!

HÁNYFÉLE KERESZTÉNY VAN?

Sötétkamra keresztény: Hitéletét titkon, a sötétben éli meg, hogy más ne lássa.

Novemberi keresztény: Közelében az embert a hideg rázza, november hónapja ködös.

Nézőközönség keresztény: Ott ül a tribünön, leselkedik, érdeklődik, de nem vesz részt semmiben.

Porcelán keresztény: Vigyázattal kell bánni vele, törékeny, érzékeny, sértődékeny.

Kirakat keresztény: Szépet mutat, de élettelen, kirakati bábu.

Látszat keresztény: Képmutató, azaz egy képet mutat, de a valóság más.

Névleges keresztény: Csak a neve az.

Tamáskodó keresztény: csak azt hiszi, amit lát.

Mentsen – Uram! – keresztény: Péter a szenvedésnek még a gondolatától is visszariadt.

Ágaskodó keresztény: Csak egy fontos kérdést ismer, ki nagyobb? Persze ő magát tartja a legnagyobbbnak.

Világító – lámpás keresztény: Máté. 5,16.

Hasonlítás ezek közül valamelyikre?

Szentmise szándékok augusztus hónapban

1.
2.
3.
4. +Turai Mihály
5. +Rapavi József és +Neje
6. +Szilágyi Józsefné és +Férje (8.00)
- (11.00)
- Birinyi Istvánné +Banéth Erzsébet és +Férje (19.00)
7. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
8. +Édesapa és +Édesanya 1. évf.
9. +Déri István, +Neje, +Lovicska István és +Nagyszülők
10. +Mészáros Mihály, felesége +Fera Erzsébet szülők és összes +Hozzá tartozó
11.
12. A Szűzanya tiszteletére
13. +Paulovics Károly, +Szülei és +Testvérei (8.00)
- (11.00)
- Csernák Mihályné +Rapavi Erzsébet, és összes +Hozzá tartozó (19.00)
14. A Mária Légión élők tagjaiért és a háttér imádkozókért
15. Hálából a kapott kegyelmekért (8.00)
- (19.00)
- 16-19.
20. +Uzsoki István, +Szülei és +Hozzá tartozók (8.00)
- (11.00)
- +Varga Jánosné, +Édesanyja, és +Gábor fia (19.00)
21. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
22.
23.
24. +József, +Anna, +Mária +János szülők, +Gyermekeik és összes +Hozzá tartozó
25.
26.
27. Az egyházközség augusztusban +Hívei (8.00)
- +Franka Pál, +Franka Pálné, +Hoffer János, +Hoffer Jánosné,
- Frankáné +Karchesz Emese, és +Franka András (11.00)
- +Pasiák András 5. évf. (19.00)
28.
29.
30.
31.

Túrmezei Erzsébet: NYÁR

*Uram, áldalak a nyárban, aranykalászos határban
száll most hálával teli trónusod elé az ének,
tüzéért a nap hevének, mert a szemet érleli.
Esőcseppek záporáért, hajnalok hűs harmatáért,
mindenért az ég alatt vigassággal áldalak.*

*Friss vetés, szép zöld ígéret magot hozott és megérett,
s amint lengeti a szél, zizegő, szelíd szavával,
hitet tevő himnuszával nagy jóvoltodról beszél.
Boldog, aki érti, hallja, s míg aratni indul karja,
miközben rend rendre dűl, Téged dicsér egyedül.*

*Minden kicsiny búzaszemben térdre kényszerítesz engem,
csodatevő Istenem. Kezed odatette áldva
a nyár gazdag asztalára mindennapi kenyerem.
S asztalán a keresztfának Fiadat is odaszántad,
hogy benne legyen nekünk kenyerünk és életünk.*

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 **Fax:** 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: 8.00 és 19.00

Hétköznapi: 6.15

Kivéve csütörtök: 19.00

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: 11.00